

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag tel. 684541

Secretariaat: KRAMSVOGELLAAN 29 2566 CB Den Haag tel. 254273

W E E K B L A D

nadruk verboden

26e jaargang nr.23

15 februari 1882

x in de kantlijn betekent de vraag

" " " " het antwoord.

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar en hopen dan ook dat u zelf zult nadenken over alles wat ter tafel wordt gebracht. Ons onderwerp voor heden dient van geestelijke aard te zijn. Ik koos als titel hiervoor:

P A T U M E N V O O R B E S C H I K K I N G
=====

Zoals U weet zijn er heel wat mensen die menen dat hun lot in feite is voorbeschikt. In wezen hebben zij wel wat gelijk. Want wanneer je de spiraal van de tijd volgt ontmoet je steeds weer dezelfde invloeden en daardoor ook steeds weer vergelijkbare ontwikkelingen en gebeurtenissen.

Anderen zijn voor het noodlot, voor de willekeurigheid der dingen. Zij zeggen: ja, dat is alles wel heel aardig, maar er zijn toch wel heel rote verschillen tussen mensen die u meent als gelijk te moeten beschouwen als b.v. Alexander en Attila de hun of Napoleon en Adolf. Dergelijke figuren en historische invloeden zijn allen in feite een toeval, een product van hun omgeving en mogelijkheden en daar kun je toch niet omheen?

Houden wij ons bezig met het leven, met de mogelijkheid tot reïncarnatie en dergelijke zaken dan bestaat ook voor ons dezelfde mogelijkheid; indien wij b.v. aannemen dat reïncarnatie een wetmatigheid is zo zeggen wij in feite, dat wij daartoe zijn voorbestemd.

Neem je dit niet aan, dan hoor je nog vaak genoeg beweren dat de mens bij zijn geboorte als bestemd is voor de hemel of de hel. Iets wat mij persoonlijk onaanvaardbaar is daar ik meen, dat de mens zichzelf hemel en hel schept en daarmee voor zich en anderen gemeenlijk al op aarde begint.

Maar indien je aanneemt dat er vaste wetten zijn, vaste regels, wordt je wel duidelijk dat de vele verschijnselen die wij kennen en hun herhalingen niet alleen regels zijn, maar zelfs een soort kringloop vormen.

Aan de andere kant zien wij bij het beschouwen van een enkele mens dat toevalligheden daarin vaak op een bijna krankzinnige wijze opeen worden gestapeld en ben je toch geneigd om te zeggen: veel in het leven is fatum, noodlot. Daaraan kun je niet veel doen.

Ik ben van mening dat deze schijnbare tegenspraak vooral veroorzaakt wordt door het feit dat men gemeenlijk niet bereid is een verschil te maken tussen de totaliteit van de dingen en de eenling, tussen de kenbare kosmos en zichzelf.

De totaliteit heeft altijd een soort gemiddelde waarde en deze kan je als "voorbested" beschouwen. Zoals je op aarde mogelijk kunt zeggen: vandaag is de gemiddelde temperatuur 10° . Maar over enkele maanden zal de gemiddelde temperatuur in dit land rond 18° zijn. Dat lijkt er op, dat alles geheel gelijk is en dus voor alle deeltjes lucht voorbestemd.

Maar wacht nu eens even. Wanneer wij de moleculen in de lucht gaan bekijken blijkt, dat de temperatuur van een enkele molecuul afhangt van het aantal botsingen die deze heeft met andere moleculen. Wat er op neerkomt dat er moleculen zijn die bij een gemiddelde temperatuur van 10° een eigen beweeglijkheid vertonen die neerkomt op een eigen temperatuur van 2° , maar dat er anderen zijn in die zelfde lucht massa die komen tot een vergelijkbare waarde van 15 of zelfs 20° .

Doordat je echter niet alles per molecuul, maar als massa bekijkt, heb je aan de andere kant wel degelijk een gemiddelde temperatuur. Wanneer u het over de gemiddelde temperatuur hebt blijkt u geen rekening te houden met plaatselijke afwijkingen, verschillen in beweeglijkheid, plaatselijke verschillen in uitstraling zoals dezen steeds weer ontstaan. U zegt eenvoudig: de gemiddelde temperatuur is zoveel graden. Maakt u daarvan een broodwinning dan gaat u werken voor het KNMI en wanneer dat je niet gelukt kun je altijd nog gaan concurreren met Pelleboer.

Voor mij dwingt dit tot de konklusie dat er een groot verschil is tussen een beheersende wetmatigheid en de wijze waarop een enkeling zich binnen die wetmatigheid beweegt. Ik hoop, dat u dit met mij eens zult zijn.

Dan kan reïnkarnatie een noodlot zijn en toch gelijktijdig een wet te zijn. Want die wet behoeft dus niet voor een ieder altijd een geheel gelijke betekenis te hebben. Je zou kunnen zeggen dat de een een molecuul met hoge beweeglijkheid of temperatuur is. Zo iemand zal binnen 60 jaren reïnkarneren en kan dus nog meebetalen aan de schulden die de regeringen op het ogenblik op laten lopen omdat zij niet weten hoe daarvan af te komen zonder gelijktijdig te veel aan populariteit te verliezen. En wanneer het even tegen zit kom je dan nog net op tijd om verder te helpen met het opruimen van de rommel van de laatste wereldoorlog.

Een ander is in vergelijk onderkoeld, traag. Die komt mogelijk over 1500 jaren eens kijken. Misschien zijn er ook dan nog wel een paar mensen op aarde die aardig zijn. Wie weet. Zoek je een gemiddelde dan blijkt dit ergens tussen de 200 en 500 jaren te liggen. Omdat er een meerderheid is, die binnen deze grenzen weer herboren wordt is dit nu eenmaal het gemiddelde.

Je kunt nu wel, zoals sommigen doen, stellen dat de gemiddelde tijd tussen twee inkarnaties rond 250 jaren bedraagt en dicht bij de feiten blijven. Maar dat betekent dan nog steeds niet dat U, wanneer u zou moeten reïnkarneren, dit onderdaad eerst over zoveel honderd jaren zult doen. Zoals het betekent dat uw vorige inkarnatie mogelijk veel langer of korter in het verleden ligt.

En dat kan dan een heel groot verschil zijn. Het is mogelijk dat er onder u nog zijn die, wanneer zij in Egypte zouden gaan zoeken mogelijk nog de mummie kunnen vinden van het laatste lichaam waarin zij op aarde hebben geleefd voor dit bestaan. En naast zo iemand kan er wel een zitten die bij het zien van een Garibaldi onmiddellijk herinnert wordt aan de leider die hij tijdens een vorige inkarnatie heeft gevolgd, terwijl de derde mogelijk stierf in de tijd van de eerste arbeidersbeweging in Nederland.

Ik probeer met dit alles in feite heel duidelijk te zeggen dat gemiddelden en algemene regels in feite het kader vormen, waarbinnen wij ons bewegen. In zoverre is er dus feitelijk sprake van een soort voorbestemming.

Aan de andere kant, zo betoog ik, worden de bewegingen die wij binnen dit kader maken toch wel geheel bepaald door onze eigen persoonlijkheid. Wat er op neerkomt dat wij een groot deel van hetgeen wij zijn en beleven toch wel zelf in de hand hebben en verder bepaald worden door persoonlijke kwaliteiten die van de norm plegen af te wijken, zodat wij een soort persoonlijk noodlot kennen.

Ik beseft dat dit alles wel eens moeilijk kan klinken. Want nu komen de mensen van de vrije wil en beweren: God heeft de mens een vrije wil gegeven. Waarbij ik dan altijd weer de neiging gevoel om hen te vragen of zij dit nu werkelijk geloven.

Het is een mooie algemene stelling: De Heer heeft de mens een vrije wil gegeven, de keuze om goed te doen of te zondigen. Want dit laatste laat men dan maar al te graag onmiddellijk op de eerste uitspraak volgen.

Ik zou hen dan willen vragen: hoeveel mensen denkt u zouden graag willen zondigen maar durven niet? En hoeveel mensen willen voor zich dingen die wel degelijk tot uw wereld behoren, doen er alles voor en krijgen die toch nooit?

Hoeveel werkelozen denken niet steeds weer aan alles wat zij zouden doen wanneer zij eens vijf miljoen zouden hebben of desnoods ergens eens vijf ton zouden winnen? Hoeveel onder hen doen niet alles, inclusief het besteden van gelden die zij in feite niet kunnen missen, om een kans te maken bij lotto, toto, loterij e.d.?

Maar daarom krijgen zij het nog niet. M.a.w.: je kunt wel willen wat je wilt, maar je zult nog steeds moeten leven en werken met de middelen en mogelijkheden die je in je leven hebt. Anders gezegd: Je kunt wel willen, maar niet doen. Daarom kom ik tegen uitspraken als de geciteerde in opstand en zeg: een werkelijk vrije wil heb je niet.

Wat je wel hebt is een vrijheid van bestaan. En deze is niet iets wat door je wil en voorstellingsvermogen bepaald wordt. Het is wel degelijk bepaald door hetgeen je bent en de mogelijkheden die op dit ogenblik aan je persoonlijkheid verbonden zijn.

Je bent geen deel van een gemeenschappelijk lot zonder meer, je bent ook niet geheel gebonden aan een bepaald lot. Je hebt wel degelijk keuze mogelijkheden, maar die zijn beperkt. Dus niet zoals men in bepaalde kringen beweert over karma, zo in de geest van: je hebt in het verleden een olifant op de tenen getrapt, dat deed het beest zee, dus zal in dit leven een olifant op jouw tenen trappen. Daaraan ontkom je eenvoudig niet.

Iets wat volgens mij kolder is. Vandaar dat ik ook een kolderiek voorbeeld nam in de hoop zo extra duidelijk te maken hoe iegenwaardig een dergelijke stelling wel is.

Of zo iets als: ik heb Jan in een vorig leven een blauw oog geslagen, dus krijg ik er nu een van Jan. Wat overigens een huwelijk

veresit, dames, want dan is het een echtelijke twist. Anders wordt het al snel mishandeling. Maar laat mij daarop niet te ver doorgaan, anders krijg ik last met "blijf van mijn lijf"

Overigens vindt ik dit een schitterend idee. Eerst zegt men "kom aan mijn lijf", maar als het resultaat dan niet geheel bevalt roept men onmiddellijk weer "blijf van mijn lijf". Neem mij niet kwalijk. Het is natuurlijk een flauwe mop, maar is het ergens niet waar?

Zoals de dames die roepen dat je baas moet zijn in eigen buik. Iets waar ik het geheel mee eens ben wanneer het b.v. gaat over hetgeen b.v. een paus over je buik al gemeen wil bepalen. Aan de andere kant moet men toch wel begrijpen, dat in een samenleving waarin men hetero-sexueel leeft deze leuze toch maar een zeer beperkte waarde heeft, zodat het niet gaat om het baas zijn, maar om het ontkomen aan konsekwenties wanneer men dit even niet was. Want je kunt per ongeluk de pil vergeten hebben en dan zit je er maar mee. Maar dan is het ook je eigen schuld of mede je eigen schuld en zou je de gevolgen daarvan niet zomaar en zonder meer terzijde moeten schuiven.

Waarop de betrokkenen waarschijnlijk geneigd zijn op te springen en uit te roepen: zo bedoelen wij dit niet. Wij willen zeggen dat je vrij moet zijn.

Maar bent u dan werkelijk wel zo vrij. Je hebt je eigen temperament. Er zijn nu eenmaal mensen die altijd weer erg vriendelijk en gelaten werken terwijl anderen al nijdig beginnen te worden wanneer zij maar menen te veronderstellen dat er ergens een reden daartoe zou kunnen komen. Dat soort mensen vloekt bij wijze van spreken al lang voor er geslagen wordt.

Men roept dat dit dan wel waar is, maar dat die mensen dat dan moeten kunnen beheersen. Mooi. Maar kunnen zij dit werkelijk? Je zult b.v. de pastoors niet de kost moeten geven die uiterlijk kam zeggen dat dat niet strookt met de wil van onze Lieve Heer terwijl zij innerlijk eerder de ene god na de andere afdraaien. Want dat ligt bij mensen die een dergelijke gezag begeren maar al te vaak in de aard. En dat kun je dan uiterlijk wel maskeren, maar je kunt het niet wezenlijk veranderen. Een zeker noodlot zit er dus meestal wel in.

Aan de andere kant kies je wanneer je inkarneert je eigen voertuig. En wanneer je nu eenmaal een lelijke eend hebt gekozen om mee te gaan rijden heb je niet veel redenen om je over de vering te beklagen, al is die niet zo perfect als in een luxe mercedes of een cadillac.

Toch: jekiest je eigen voertuig. Dat is wel zeker. Maar waarom kies je juist dat voertuig? Omdat je behoefte hebt aan een bepaalde uiting. Zoals op aarde de een graag een sportwagen wil rijden en de ander de voorkeur geeft aan een klein wagentje dat zeer wendbaar is in de stad, terwijl nummer drie juist een luzere wagen wil hebben waarin je comfortabel een lange afstand kunt afleggen zo zal ook hier de keuze mede bepaald worden door eigen inhouden en hetgeen men zich voornemt te gaan doen.

Die keuze is echter weer het resultaat van alle ervaringen die je tot dan toe hebt opgedaan. Wat er op neer komt dat je bij inkameren weldegelijk gebonden bent aan een bepaalde norm, maar dat die norm niet buiten je wordt bepaald, maar in je zelf schuilt.

Je kunt nu wel stellen dat die innerlijke norm vergelijkbaar moet zijn met of zelfs gelijk moet zijn aan de gemiddelde norm van de mensheid. Maar bekijk je het dan, dan zie je dat daar niets van deugt. Dat klopt eenvoudig nooit.

Zeker, de mensen hebben altijd wel gefaam alsof alles uiteindelijk op het zelfde neer zal komen. Zo zegt men b.v. dat God de armen zal lonen voor hun lijden, maar wel eerst in de hemel.

Mogelijk, maar de duivel scheidt wel altijd op een grote hoop. Wanneer je kijkt naar deze wereld dan zijn het altijd weer de onrechtvaardigen die het meeste geluk hebben en er altijd weer goed van leven.

Nu kun je wel beweren dat je tegen die prijs niet goed wilt leven, maar een beetje lieg je dan ook. In feite blijkt er geen vaste regel, een vaste werking van oorzaak en gevolg te bestaan, die je bindt aan het leven volgens vaste normen. En daarom ging het mij met deze tirade.

En zelfs wanneer men niet al te kieskeurig is blijkt er een vreemd "noodlot" een grote rol te spelen. Er was b.v. een italiaans jongetje dat schijnbaar een mooie loopbaan voor zich had, maar dan wel binnen de maffia. Zeker, dat jongetje kon aardig zingen en ook wel acteren. Maar dat zo niet veel veranderd hebben wanneer hij niet toevallig was aan gelopen tegen iemand in de maffia die ook nog wel eens iets deed in de amusementsektor, een van zijn bandleaders opbelde en sprak: probeer het maar eens met die jongen. Die jongen noemt men nu wel old blue eyes.

Nu kun je wel roepen, dat dit dus alles toeval was. Maar dat is ook niet waar. Die jongen heeft heel hard moeten werken om het zover te brengen. Alleen de kansen die hij in zijn leven enkele malen kreeg stamden van deze relaties. Zowel stem acteervermogen als het toch wel grote doorzettingsvermogen dat deze man demonstreerde in dit leven kwamen echter overeen met zijn eigen persoonlijkheid, zijn eigen geaardheid.

Hoezeer echter deze achtergrond hem bepaald heeft in zijn emoties en neigingen kun je nog steeds zien in de wijze waarop de man zoekt zich bij een clan, een besloten groep, te voegen en daarin te streven naar een belangrijke of zelfs eerste plaatst.

Deze man is dus wel degelijk in zijn leven, maar ook in zijn emotionele opmaak, gebonden aan bepaalde regels en waarden. Toch kun je niet stellen, dat dit nu toevallig de norm is voor het gedrag van alle mensen, eerder het tegendeel. Hij heeft kennelijk een eigen "noodlot". Hoe dit uitwerkt blijkt echter sterk afhankelijk van de wijze waarop hij zijn eigen mogelijkheden gebruikt.

Indien u het zover met mij eens kunt zijn komen wij nu op een gebied dat gevaarlijk kan zijn. Want niet een ieder heeft natuurlijk mogelijkheden en kwaliteiten die algemeen aanvaardt zijn. En de mensen zijn nog steeds geneigd om te stellen: wat wij allen aanvaarden is dus goed en wat wij niet willen aanvaarden is dus fout.

Maar wat is voor mij goed? Datgene waardoor ik alles wat er in mij schuilt aan mogelijkheden zo volledig mogelijk kan gebruiken en zo bewust mogelijk kan hanteren. Daarbij gaat het er dan niet om of anderen dit nu wel goed vinden, maar doodgewoon om de vraag of ik het beste maak van mijzelf en mijn mogelijkheden.

En dan lijkt het er weer op, dat er toch een algemene regel bestaat die stelt: alleen degene die zo volledig mogelijk gebruik maakt van zijn eigenschappen en mogelijkheden op eigen terrein doet daardoor een optimale bewustwording op.

Waarop natuurlijk weer vele mensen op willen staan om uit te roepen dat dit niet geheel kan kloppen want "wanneer een ieder maar zou doen wat hij het beste kan zou er niet veel op deze wereld gebeuren." Want wat de meeste mensen het beste schijnen te kunnen is niets doen. Nu ja, die mensen spreken natuurlijk zonder het te beseffen allereerst voor zichzelf.

Zij vergeten kennelijk dat er ook mensen bestaan die eenvoudig niet rustig stil kunnen zitten.

Een mens die krachtens zijn kwaliteiten en eigenschappen van zich het beste maakt wat hij daarmee kan bereiken, beantwoordt aan zijn levensdoel: Hij is geïnkarnéerd, heeft dit voertuig gekozen.

Je kunt nu wel beweren dat veel karma is, maar die mens wordt niet geremd door allerlei ontwikkelingen van vroeger. Hij heeft wel in overeenstemming daarmee capaciteiten gekozen en gekregen.

Nu ja, dan kan de een goed koken, de ander goed breien, de derde is een wonder in cijferen en de vierde heeft het inzicht dat het hem mogelijk maakt rommel te kopen die de een niets waard is en de ander kostbaar acht.

Wanneer je dit dan doet maak je gebruik van hetgeen bij de keuze van de inkarnatie mede als kwaliteit van het voertuig voorop heeft gestaan. De basis was een : dat zou ik graag willen, dat zijn de ervaringen die ik op zou willen doen.

De mensen roepen dan weer: maar er zijn toch op het gemiddelde gebaseerde wetten. Natuurlijk zijn die er. Ik geloof ook wel degelijk dat er een kosmische wet is die voor ons geldt en voor ons betekent dat het een voor ons goed betekent en het andere kwaad.

Maar dit zijn norm wetten. Dat wil zeggen dat wij, wanneer wij alle dingen die goed kunnen zijn en alle dingen die kwaad kunnen zijn bij elkaar tellen en zo een gemiddelde bereiken waardoor het ons mogelijk wordt tussen beiden een grens te trekken.

Maar iedereen is anders, heeft andere kwaliteiten en mogelijkheden. Wanneer je hiermede rekening wilt houden blijkt opeens dat er geen absolute normen meer te stellen zijn, dat de grenzen vaag worden.

Zeker, wij zijn deel van een kringloop, die kringloop is bepaald. Maar in die kringloop is de verwezelijking van onze persoonlijkheid niet gebonden aan algemene normen maar aan de zeer persoonlijke kwaliteiten en de wijze waarop wij daarmee verder kunnen gaan.

Voor een geestelijke ontwikkeling is dit volgens mij een punt dat niet zonder belang is. Wij zijn zo snel geneigd het oordeel van anderen te aanvaarden en a.h.w. op onze rug te laden. Anderen zeggen dat wij niet deugen, dus deugen wij niet - zo denken wij dan.

Wie geeft hen het recht te zeggen dat wij niet deugen? Wij deugen voor hen niet. Akkoord. Maar deugen wij voor onszelf? Wat kunnen wij doen- en dan feitelijk? Dus niet praten, fantaseren en plannetjes maken, maar werkelijk doen. Wat kunnen wij aan anderen geven, overdragen tot standbrengen, aandoen desnoods?

Al die dingen te samen maken uit wat wij zijn en werkelijk betekenen. Dat heeft niets te maken met het oordeel van een ander. Wanneer men tegen U zegt dat u in uw leven grote fouten hebt gemaakt, trek u er maar niets van aan. Alleen wanneer u zelf het gevoel hebt dat u een fout hebt gemaakt ligt de zaak anders en wordt het tijd na te gaan of u misschien uw wijze van leven en denken toch ietwat moet gaan aanpassen. Maar alleen dan.

Het is een regel waar, vooral uit religieus standpunt, veel tegenin te brengen is. Er zijn godsdiensten en de meesten van hen stellen dat God wil wat de mensen willen dat god zou willen t.a.v. degenen die anders leven en denken dan degenen die zeggen te weten wat god wil. En als je luistert en hoort wat volgens hen God wil kan ik mij zelfs voorstellen, dat God zelf daar wild onder wordt.

Laat ons eens een paar hangijzers bekijken. Wat is in feite het verschil tussen heteroseksualiteit en homosexualiteit? Zeker, de uiting. En wanneer je vooral de nadruk wilt leggen op voortplanting is hetero natuurlijk nog steeds de beste methode. Niet meer de enige, omdat men daarop kennelijk in deze dagen al enige wetenschappelijke truukjes heeft gevonden.

Maar wat maken hetero zijn of homo uit wanneer wij uitgaan vande menselijke relatie? Dan heeft het niets meer te maken met de praxis, maar in de eerste plaats met hetgeen daardoor voor de omgeving ontstaat.

En dan kun je volgens mij altijd nog beter te maken hebben met iemand die volgens zijn geaardheid leeft dan dat men te maken krijgt met iemand die voortdurend bezig is om een deel van zichzelf te verdringen en daardoor ook gelijktijdig anderen aan te vallen, te veroordelen en te schaden in hun persoonlijke sfeer.

Elk partikeltje in de wolk van lucht met zijn gemiddelde temperatuur heeft een eigen temperatuur, daardoor een eigen gedrag, een eigen bewegingstempo.

Moeten wij dan aannemen dat wij ten opzichte van een schepper - zo wij die postuleren - nog minder zijn dan een molecuul in de lucht of dat wij meer zijn omdat wij ons een bewustzijn aanmeten dat wij vaak schromelijk overschatten en waardoor wij ons boven alles verheven menen te moeten gevoelen omdat wij niet in staat zijn na te gaan of een dergelijk bewustzijn mogelijk ook elders bestaat?

Het lijkt mij een voorbeeld van een te zeer homocentrisch denken wanneer je je eigen wijze van leven en denken, je eigen methodieken gaat uitroepen tot het enig juiste. Ik ben bang dat alle eenzijdigheid op de duur bovendien de neiging heeft zichzelf te vernietigen.

Indien er iets is wat wij niet willen en wat, kosmisch bezien, ook niet behoort tot het "kosmische plan" dan is het toch wel juist deze overbodige vernietiging, dit teloor gaan van onze totale inhoud, onze totale mogelijkheid.

Maar dan moeten wij ook durven zeggen: er is een fatum, een noodlottigheid, waardoor een ieder van ons iets anders is, elk van ons een eigen tempo kent, eigen mogelijkheden en ook wegen heeft. Wegen die hij dan ook moet gaan.

Een ieder moet volgens eigen normen en waarden reageren omdat alleen zo de gemiddelde temperatuur van onze gaswolk tot stand kan komen, het werkelijke zijn of doel van de schepping bereikt kan worden.

Zeker, het is goed dat wij hier geen Jongelingen bij hebben of fervente e-o-ers en dergelijke. Want die zouden waarschijnlijk een lichte beroerte krijgen wanneer je zegt dat voor de volvoering van het plan gods b.v. hetero en homo beiden noodzakelijk zijn, dat voor de volvoering van het plan Gods de goede mens en de zondaar beiden noodzakelijk, ja, zelfs onontbeerlijk zijn.

Zoals ook menige vrijzinniger christen begint te rillen wanneer je zegt, dat Judas Iscariot noodzakelijk was voor het gebeuren rond Jezus, dat zonder een Judas er nooit een kruisdood en verlossing geweest zou kunnen zijn, altans niet op deze wijze. En erger wordt het nog wanneer je de mening verkondigt, dat Judas daardoor ook een zekere verdienste moet worden toegekend.

Want Judas is en blijft voor hen de grootste zondaar. Maar die Judas was onontbeerlijk in het geheel. Zoals er in de wereld altijd weer beulen zijn, hopen zelfs. Maar in de ontwikkeling van de mensheid zijn zij gemeenlijk onontbeerlijk en brengen zij reacties tot stand die zonder hen nooit zouden zijn voorgekomen. Dan is het niet onze zaak hen te veroordelen, ook al aanvaarden wij hetgeen zij doen vanuit ons eigen standpunt niet. Dan is de enige vraag die hier werkelijk van betekenis de vraag, of zij zo zichzelf, hun ware ik, waarmaken of zich in wezen iets voorgoochelen en niet zoeken naar hetgeen zij zelf zijn, maar naar macht voldoening of rijkdom die zij menen te verkrijgen door anderen te onderdrukken ofschoon zij, gekonfronteerd met hun daden, dezen gelijktijdig als een innerlijke belasting ervaren.

De grote moeilijkheid bij noodlot en voorbeschikking ligt in het feit dat wij altijd willen kiezen voor het een of het ander. Zoals wij in het leven, de wetten en regeld altijd weer willen kiezen óf voor het een, óf voor het andere en niet begrijpen, dat het ene het andere niet kan uitsluiten. Dat, juist omdat er een voorbeschikking is, voor elke persoon ook een soort noodlot moet bestaan, dat wanneer jeb.v. streeft naar een algehele sociale zekerheid er gelijktijdig sprake zal moeten zijn vaneen begrenzing van de aparte zekerheden zodat tussen voorziening en geheel een relatie blijft bestaan.

Vele mensen kunnen dit eenvoudig niet bevatten, zij willen het niet vatten, niet begrijpen. Maar hoe kun je geestelijk bewust worden wanneer je een groot deel van je mogelijk erkennen verloochent? Vertel mij dat dan eens?

Hoe kun je, wanneer je eenmaal sterft, werkelijk zeggen: hier ben ik en ik aanvaard mijn nieuwe wereld volledig, wanneer je een wereld hebt geschapen die in feite een volledige vervalsing is van alles wat voor jou wezenlijk dragelijk is?

Hoe kun je je bewust worden van het Al wanneer je voortdurend bezig bent bepaalde delen van het al, zelfs wanneer je verklaart die lief te hebben, van je af te trappen zo hard je maar kunt?

Daar gaat het vanavond enigszins om. Weet u, ik geloof dat wij uiteindelijk eens allen te samen zullen komen. Uiteindelijk. Er zal een ogenblik zijn, dat alle verschillen werkelijk weg vallen. Er zal een ogenblik zijn waarop wij zelfs geen mogelijkheid meer hebben tot uiting, maar alleen nog zijn, samen met al het andere.

Wanneer dit zal ontstaan? Wie weet het? Hoe het zal ontstaan? wie kan het uit de turbulenties van eigen leven begrijpen en omschrijven? Maar eens, dat geloof ik vast, zal het zo zijn.

Wij zien voorbeelden genoeg, die hierop duiden. Wanneer wij de natuurkundige processen die op het ogenblik overal controleerbaar en proefondervindelijk steeds weer gekonstateerd kunnen worden nu eens zouden gaan toepassen als mogelijk model voor de mensheid dan zouden wij wel tot de konklusie komen, dat overal eens stilstand op zal treden, ook in de mensheid. Maar wij zouden ook beseffen dat die stilstand alleen mogelijk is wanneer een voldoende homogeniteit ontstaan is. zoals wij dan begrijpen, dat die homogeniteit in feite alleen bereikt wordt door alle reacties van kleinste deeltjes die in het proces zijn betrokken.

Daarom ben ik zo vrij te zeggen: wanneer je denkt dat je als mens in die kosmos zo ontzettend groot bent, dit terwijl je nog niet eens een luis op de vlo in de haren van de wereld bent, dan overschat je jezelf. Dan probeer je jezelf los te maken van een kosmische ordening die bewijsbaar bestaat.

Dan spreek je over voorbestemmingen die alleen uit je fantasie voortkomen, die geen feit zijn, zo je al voorbestemd bent is dit als deel van het geheel en volgens de regels die voor dit geheel gelden. En daarbij kun je geen enkel deel van dit geheel verwerpen of uitschakelen.

Aanvaardt dit dan en aanvaard daarmee dan ook de noodzaak tot diversiteit, tot botsingen die mede bepalend zijn voor alle processen die zich afspelen. Aanvaard de noodzaak voor je eigen zijn en desnoods het anders zijn van anderen.

Aanvaardt vooral ook de noodzaak voortdurend op elkander te reageren en zie in alle tegenstellingen toch weer het geheel. Want eerst wanneer je dit begint te begrijpen kun je langzaam, als een voorafschaduw van hetgeen eens zal komen, innerlijk reeds iets ervaren van die eenheid, die rust, die vrede.

Dan, eerst dan, is er geen noodlot meer. Dan is er voor ons ook geen voorbestemming meer, maar alleen nog eenheid.

Voorbestemming, fatum, wat zijn zij in wezen anders dan woorden om de dingen aan te duiden waarover wij niet verder na willen denken? Juist zoals woorden als vrijheid en slavernij alleen maar woorden zijn die wij proberen te hanteren om een verschil te schappen dan niet eens wezenlijk bestaat.

Wij leven vanuit de verschillen die wij scheppen. Maar onze hgeest leeft uit een eenheid en zal deel moeten worden, ook bewust, van een eenheid. Laat ons dan beginnen om de verscheidenheid te aanvaarden om zo, vanuit die verscheidenheid, altans voor ons enig begrip vaneenheid reeds te verwerven.

Dit is dan het denkbeeld dat ik u op deze avond voor wilde leggen. Indien u het niet geestelijk genoeg vond moogt u nu protesteren, was het volgens u niet juist of u niet duidelijk, u moogt het nu kenbaar maken en zo nodig op de vingers tikken. Hebt u iets te zeggen?

x Bij reïnkarnatie kiezen wij dus het voertuig. Kun je daarbij dan het gehele vervolg van dat leven overzien?

- Wanneer u een auto kiest, weet u dan te voren als precies welke reizen u er mee zult maken, welke pannes u wachten enz.? U hebt er mogelijk wel een idee over. Maar of u uiteindelijk werkelijk langs al die wegen waaraan u dacht naar Parijs gaat of toch nog tegen alle verwachtingen eerst in Bonn terecht komt of in Brussel zult blijven steken weet u niet te voren.

Iemand die inkarneert kiest zich een voertuig met bepaalde mogelijkheden en kwaliteit, met een bepaalde gekonditioneerdheid. Hij kiest ghiervoor omdat dit alles hem in overeenstemming lijkt te zijn met al datgene wat hij gevoelt als noodzaak.

Hij kiest dus op grond van een plan dat hij heeft voor dit leven. Of hij dit geheel of deels door zal kunnen voeren moet nog steeds blijken, ook al zal dit grotendeels mede afhankelijk zijn van de wijze waarop hij de kwaliteitsvorm van zijn voertuig weet te gebruiken.

x Hij weet dus niet welke eigenschappen dat voertuig heeft?

- De grondeigenschappen kent hij, de sfeer van de omgeving kent hij eveneens. Maar hij kan zich vergissen. Wanneer u een nieuwe auto koopt kan er ook wel eens iets fout zitten. De startmotor blijkt het niet bepaald goed te doen, er is iets met de dynamo, de ventilatie laat te wensen over enz. enz.

Dat alles kan u ook bij een splinternieuwe wagen overkomen. U kunt misschien wel veel nagaan, maar alles kunt u niet ontdekken en zien. Daarvoor hebt u eenvoudig de tijd, de lust, de middelen en de kennis niet. Op ongeveer dezelfde manier staat een geest er voor die zich een nieuw voertuig kiest.

Kun je het woord noodlot niet veranderen in lot, weg, plan van jezelf? Ik vind het zo noodlottig klinken.

- Je kunt het natuurlijk wel doen. Maar loopt u dan niet weg voor een begrip? Wanneer wij het woord veranderen veranderen wij daarmee nog niets aan de feiten. Ik geef graag toe dat ik het woord fatum koos omdat het alliteratief klinkt naast voorbestemming. Noodlot is de nederlandse term voor dit begrip.

Wij gebruiken deze term eenvoudig om aan te geven dat wij ergens niet geheel vrij zijn en geregeerd kunnen worden door het onverwachte. Ik meen, dat dit zo is en dat wij dit feit eenvoudig zullen moeten aanvaarden. Wij moeten eenvoudig willen aanvaarden dat onze vrijheden maar zeer beperkt zijn, zoals onze mogelijkheden steeds weer beperkt zijn en onze vrijheid van wil - door zo velen zo vaak geroemd - in feite op menig gebied een lachertje blijkt te zijn.

Eerst wanneer wij dit aanvaarden komen wij verder. En hoe wij dit dan aanduiden ... nou ja ... noemt het mijntwegen ontwikkelingsweg. Dat klinkt ontzettend mooi en lijkt wat op ontwikkelingshulp. Die overigens ook vaak neerkomt op het verder voeren van degenen die al vet zijn opdat de armen beter kunnen krepere. Niet altijd dus, maar vaak.

Daarom geloof ik persoonlijk of het veel zin heeft, het geheel anders te noemen. Vraag u liever niet af, of noodlot u te noodlottig klinkt, maar eerder of de feiten mogelijk juist zijn, die ik naar voren heb gebracht.

Want het gaat om die feiten, om een tendens die ik probeerde u duidelijk voor te leggen. Daarover moet u zich een oordeel vormen en U niet te veel door emoties laten beïnvloeden zodat u blijft steken bij een "noodlot klinkt zo naar, laat ons het maar lot noemen."

Zeker, lot doet meer denken aan een loterij en daarin kun je aardige prijzen winnen, dat is waar. Maar vergeet dan niet, dat die mogelijkheid eerst voor je bestaat wanneer je je lot betaald hebt. "n geloof mij, voor alles wat je op je weg tegenkomt betaal je. Want anders haalt het niets uit.

x Dat is toch juist karma dacht ik.
-Vaak hoort men dit, uitgaande van de stelling dat wij ons lot zelf en geheel of grotendeels veroorzaken. Laat mij echter dan vooropstellen dat zelfs binnen de hindoe wereld ruim 70 verschillende omschrijvingen van het begrip karma bestaan. Opvallend is hierbij, dat zij vaak zover van elkander afwijken. Er zijn zelfs stellingen waarbij de tijdens het voorgaande leven behaalde bewustzijn bepalend is voor de aard die men in een volgend leven kan aannemen. Wat er op neerkomt, dat je ook in elke soort dier kunt inkameren op grond van deze regel.

Wij omschrijven dit begrip echter als volgt: karma is de konditionering die ontstaan tijdens een bewust ording, welke dan onze mogelijkheden en bewustzijn in de geestelijke wereld, maar ook later bij inkarnatie geheel of grotendeels zal bepalen.

Let wel: dit heeft dan niet te maken met daargebeuren, het heeft te maken met bewustzijn, bewustzijnsontwikkelingen, eenzijdigheid of veelzijdigheid van besef en zo meer of minder inzicht e.d.

Zover ik het vanuit mijn standpunt kan nagaan zijn inderdaad deze factoren steeds weer van beslissende invloed op de keuze van een voertuig wanneer men gaat inkameren

x Hoe kan reïnkarnatie gerijmd worden met het toenemend aantal mensen op de wereld? Indien er alleen reïnkarnatie is moet het aantal mensen toch hetzelfde blijven?

- U maakt de fout aan te nemen dat een ieder die als mens inkarnneert dan reeds te voren als mens geleefd moet hebben. Dit is niet geheel juist. Wanneer je bewust geleefd hebt als vos kun je zeker een volgende maal als mens inkameren en misschien in de zakenwereld n og een heel goede carrière maken.

En wat aantallen betreft : hoeveel diersoorten hebt u niet uitgeroeid in de laatste halve eeuw? Indien wij alleen uitgaan van de vermindering in aantallen bij de warmbloedige gewervelde die en - insekten en andere soorten laten wij dus buiten beschouwing - dan zijn er reeds nu voldoende "zielen" in voorraad om de mensheid nog met meerdere milliarden toe te laten nemen voor het bevolkingsaantal werkelijk weer minder zal moeten worden gezien de gangbare inkarnatiecyclus van de mens.

En indien u dit onaanvaardbaar acht: kijk eens naar de mensen. Dat is zo bij de beesten af dat je bijna alleen daarom al zoudt aan-nemen dat vele mensen van heden in hun vorige inkarnatie nog geen mens waren en eigenschappen van hun vroegere vorm nog steeds meedragen.

Want zij schijnen door instinktieve drang zodanig beheerst te worden dat hun gedrag vaak bijna onmenselijk is.

x Dat wijst toch in de richting van een bepaald normgedrag. Is het volgens u beter naar een gemiddelde norm te streven dan eens flink uit de band te springen?

- Dat is een leuk strikvraagje. Normgedrag is de gemiddelde norm waaraan wij anderen afmeten. In mijn voorbeeld van de wolk sprak ik van hogere en lagere temperaturen. Uit mijn betoog is echter ook duidelijk geworden dat er een gemiddelde is, waarvan de eigen kwaliteit of temperatuur van de verschillende bestanddelen sterk kan afwijken. (bandbreedte?)

Wanneer u uit de band wilt springen wil ik u toch aanbevelen binnen de bandbreedte te blijven. Anders stel je jezelf daarmee buiten de mensheid en alles wat je uiteindelijk rest is je eigen ellende. Er zijn trouwens tegenwoordig heel wat mensen die juist dit aan den lijve moeten ervaren.

Laat mij het zo formuleren: jezelf zijn is nooit slecht. Maar wanneer je een menselijk voertuig hebt heb je al een voldoende genetische konditionering om dierlijke lusten en instinkten niet zonder beperking tot uiting te laten komen. Die je dit toch, dan doe je dit in feite ondanks de in je voertuig ingebouwde grenzen en beperkingen.

Luister, je kunt natuurlijk met een lelijke eend zonder verdere voorzieningen ook wel proberen te racen. Maar rij je daarmee te lang met een te hoge snelheid dan draai je de motor kapot en maak je nog ongelukken ook.

Ik sta niet, dat u zich altijd volgens de norm moet gedragen. In tegendeel, u hoort hier telkens weer dat u uzelf moet proberen te zijn. Gezie de norm, de gemiddelde waarde, kunt u daar dan wel een eind onder of boven zitten. Maar bij alle botsingen die voorkomen bent u mede afhankelijk van de norm binnen het geheel waarin u zich beweegt. Zolang u dit maar aanvaardt moogt u voor mij uit de band springen zoveel u maar wilt, mits u daarbij nog maar binnen de brede band van menselijkheid en menselijk bestaan blijft.

Nu zegt hij nog "dank U ook." Erg vreemd. Maar wij moeten gaan besluiten. Ik heb u beelden en voorbeelden voorgelegd en denkbeelden. U moet die zelf maar eens overwegen en vergelijken met de feiten in uw eigen bestaan.

Wanneer u echter tot een konklusie komt zal dit volgens mij ook betekenen dat u beseft dat u niet voortdurend door het noodlot kunt worden achtervolgd. "Er kan u niets overkomen wat niet ligt in uw eigen wezen of veroorzaakt wordt door uw daadwerkelijk verloochenen van uw eigen wezen.

Zoals u zult beseffen, dat er voor u geen absolute voorbestemming bestaat in de zin van een vastgesteld lot en een vastgestelde ontwikkeling, zodat u in elke fase van uw bestaan zult moeten bouwen met hetgeen u bent, u hebt en kunt.

Dat ons einddoel misschien - wie zal het met zekerheid zeggen, maar zo geloof ik - een volledige eenheid met het al betekent, zo houdt dit nog niet in dat deze reeds nu voor ons geheel te verwezelijken zal zijn.

Laten wij dan leven met onze innerlijke werkelijkheid, maar ook met de realiteiten van de wereld waarin wij bestaan. Eerst wanneer wij dit doen zullen wij onze geestelijke bewordingsprocessen op de voor ons meest juiste wijze kunnen voortzetten, zullen wij kunnen beantwoorden aan de waarden van hetgeen na de dood overblijft en verder zal gaan om mogelijk weer en zelfs vele malen te inkarneren.

Dan zullen wij kortom de zin van het menszijn voor onszelf verwezelijken. En alleen wanneer wij voor onszelf de zin van het menszijn verwezelijken doen wij waarlijk iets voor de mensheid.

Ik hoop het hierbij te mogen laten en dank u voor uw aandacht.
Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Zo, goeden avond, vrienden.

U kent in de inhoud van het tweede gedeelte: een tikkelkje esoterie en misschien wat verder te berde wordt gebracht. Mag ik dan een spreken over de kwalen van deze wereld? Ja? Wat bent u opeens enthousiast.

Ik heb b.v. een erge hekel aan die z.g. stoere mannentaal die meer en meer overal gebruikelijk is. Zelfs vrouwelijke staatssecretarissen en ministers bedienen zich daarvan vaak, al staat hen daarbij het haars vaak op de tanden.

Nat uurlijk zeggen zij het wel in ambtelijke taal, zodat een burger een tolk nodig heeft, maar dan blijkt het weer neer te komen op een: ferme mannen, stoere knapen, foei hie suffig staat gij daar. Alsof men de oude liederenbundel weer in moderne termen probeert te herhalen, vooral tegen de mensen die ziekingeld trekken e.d.

Ik vraag mij altijd af, waarom dit nu niet anders kan. Stel je voor dat een Kok nu eens niet in het goede kostuum gestoken de domme massa zou toeschreeuwen van "mannen, wij nemen het niet ..." maar met kiel en baretuitgerust zou zeggen: Ach, mannen, hoe stil en hoe gedragen glijdt de al te zoete wagen van ons aller welvaart heen...

Dat zou opeens anders klinken. Met al die ferme en stoere taal lijkt het wel of de mensen proberen een muur van woorden op te bouwen die de werkelijkheid moet buitensluiten en waar alles wat er in je steekt ook niet meer doorheen kan.

Soms lijkt het mij een sociale sciencefiction serie die geschreven is door wijlen Edgar Allen Poe: In het graf wordt de werkelijke ziel ingemetseld door woorden verkopers. De kat van het geweten zit op het hoofd van de ziel, bereid op het juiste moment verschrikkelijke kreten te slaken en ondertussen lopen de dienders overal door het huis terwijl een ieder doet of er niets aan de hand is. Een sfeer als in een krakersroman.

En toch zitten wij innerlijk vol met zaken die toch wel wat sierlijker zijn, wat eleganter dan die woorden. Waaron kan alles niet met een glimlach worden afgedaan? Waaron moet je dat allemaal vervalsen? Want daarop komt het uiteindelijk neer.

Waarom moet je hard schreeuwend - zo niet met erger middelen - protesteren tegen de aantasting van je verworven rechten wanneer je in feite bedoelt: je doet maar, wanneer je maar van mij en het mijne afblijft? En dat geldt eerlijk voor allen, voor iedereen. Zelfs voor de buschauffeurs van de HTM. Ik wil hebben, haal het maar bij een ander.

Het zijn dingen die in feite in de gehele maatschappij spelen maar vreemd genoeg ook in de harten van de mensen, al is het daar wat anders te formuleren. Wij hebben diep in ons een heimwee, een soort gevoel dat wij in feite bestemd zijn om te spelen op zonnige stranden, lachend te werken en samen met anderen torens op te trekken die tot in de hemel reiken of tempels te bouwen waarin God zelve gaarne wil wonen. Maar wat doen wij in feite?

Wij vloeken tegen de wereld die sierlijkheid wil, mopperen over degenen die naar de stranden gaan en de kerken en tempels die wij nog bouwen zijn de grote grijsbetonnen torens waarin mensen worden opgeborgen of ambtenaren worden opgeslagen opdat zij vooral hun taak naar behoren niet zullen verrichten.

Ergens heeft het iets bitter: wij allen zouden de wereld zo graag lichtend zien en goed, maar overal zijn mensen die ons de woorden en begrippen aandragen waarmee zij ons inmetzelen tot wij als een soort hopeloze levende doden uiteindelijk alleen nog maar weten uit te roepen: wat moet er nu van mij, wat moet er toch van die wereld terecht komen?

En dat komt allemaal omdat wij ons in laten metzelen met woorden, in laten pakken in leuzen. Ik heb nog nooit gehoord dat iemand uitriep wanneer er weer eens superambtelijke taal werd gesproken: man wees eens eerlijk en spreek dan meteen in je moers taal. Al geef ik toe dat je dan nog niet verder komt wanneer de betrokkene de zoon is van een ganeese die met een hollander getrouwd is. De verstaanbaarheid zo zeker niet groter worden. Aan de andere kant zou je er dan een tolk bij kunnen halen, die verplicht is juist te vertalen en in ieder geval de intenties zo zuiver mogelijk over te brengen.

Probeer je door al die dingen heen te kijken dan heb ik het gevoel dat het licht in je - en dat is er heus - look naar buiten kan komen. Ach, weet u, wij willen allen zo graag die wereld lief kunnen hebben en wij willen allen zo graag door de wereld geacht en bemind worden. Maar wij zijn bang, doodgewoon bang, om het toe te geven.

Bang voor de bakstenen van woorden die ons dan mogelijk naar het hoofd geworpen zullen worden, bang ook voor de muren van vooroordeel die je juist dan weer voortdurend proberen te omgeven. En vooral zijn wij erg bang voor mogelijkheden, voor dingen die nog niet eens echt bestaan.

Onze innerlijke wereld is er een, waarin zeker woestijnen zijn en draken leven, maar ook toverpaleizen staan. Het is een land van Ozz, compleet met de boze fee, de goede fee en de tovenaars die geen echte tovenaars zijn.

Kortom; een wereldje waarin droom en werkelijkheid op een vreemde manier vermengd worden. En wij zijn bang het sprookje te verliezen, maar aan de andere kant zijn wij nog banger wanneer het er om gaat iets daarvan eens buiten onszelf te zoeken.

Ik denk, dat daar het werkelijke gevaar schuilt. Want wanneer wij al zangers zijn, waarom zouden wij dan niet zingen? Omdat een ander zegt dat wij zovals zingen als een kraai? De enige die daarover terecht kan oordelen is nu eenmaal een kraai. Dus zo iemand kun je dan hoogstens vragen op hij als drager in dienst is getreden van een begrafenismonderneming.

Met die anderen heb ik dan toch niets te maken? Niemand hoeft te luisteren, maar wanneer ik zingen wil dan zing ik. En wat? Dat is mijn zaak. Want wat "Oh du holde Kunst" is voor de een is "marie die vrijt met een huzaar" voor de ander.

Ieder zoekt het op zijn eigen wijze. De een heeft muzikale jeuk en noemt het bebop, de ander kan niet zonder rock - een door harde slagen veroorzaakte lang voortdurende bibberatie die dans wordt genoemd gaat hiermede vaak gepaard. En anderen zoeken het eerder in zoet gevoelde droefheid.

Maar wat maakt dat nu in feite uit. Waarom moeten wij steeds weer elkander proberen te overschreeuwen? Daarvoor is in feite geen reden. Het verschil tussen Schubert en smartlap is er vooral een van waardering. Dus waarom elkander daarover aanvallen?

Zijn wij dan zo bang dat de leugens uit zullen komen die wij elkaar verteld hebben of zijn wij zo bang dat eindelijk onze innerlijke waarheid naar buiten zou komen?

Nu ja, ik zou het wel weten. Ik zou zeggen: mensen, wij moeten duidelijk of in ieder geval volledig zijn. En om te zorgen dat het n og aan te horen is zou ik een parlement van dichters willen hebben. Ik hoor de beginners in deze stijl al spreken: meneer de voorzitter, de droeve tonen die ook dez' minister bekt hebben diep in mijn gemoed een onrust opgewekt. Wat verworven wordt genekt enzo in handelingen neergeschreven waartoe minister ons gedreven : besluit dat ons tot vonnis strekt.

Dat zou in ieder geval beter klinken dan een " meneer de voorzitter, mijn partij is van overtuiging dat ... en daarom wil ik hier ons neen stemmen, ons stemgedrag, motiveren met ... Neen. Dan liever die andere vorm. Gijsbrecht samen met Kloris en roosje of theevisite bij Joop en Dries of Dries en Joop.

Trouwens, wat is dat veel geciteerde stemgedrag? Een soort politieke partijstemvork waardoor een ieder in de zelfde toon zal zingen? Dan is het wel een vork die niet te hanteren is. Mogelijk een rest van bestek 81.

Laat ons eerlijk zijn, jogens en meisjes. Ik probeer onzijdig te fo muleren. Want een man heeft het altijd over hij en een vrouw bijna altijd over zij, tenzij zij hem de schuld geeft. Maar at geeft het wanneer zij de hei over kijkt of hij de zij beschouwt? Feitelijk komen die dingen er niet zo opaan.

Wanneer u hier zit bent u er toch niet om actie te voeren? Dan zoekt u naar wat rust, wat licht, dan zoekt U een weggetje, een nieuwe mogelijkheid voor zich.

Zeker, de een droomt er stil van een machtig tovenaars te wrilen, eenander wil leren genezen en een derde wil zo graag geesten zien - om zich ziek te schrikken wanneer er werkelijk eens een gezien ordtwen zo het ziekenfonds op nog hogere kosten te jagen.

Jullie denken misschien, dat je vooral die dingen zoekt. Maar wat zoeken jullie feitelijk? Zoek je niet eerder een beetje rust, wat v rede in jezelf?

Voor mij is die vrede iets wat wij diep in onszelf hebben wanneer wij het onszelf maar toestaan het ook soms te beleven. O, zeker, de wereld is rot. Als u het zo wilt zeggen ga ik nog een heel eind met U mee ook. . Doen uw spieren pijn? Nu ja, wanneer je tegen de pensioengerechtigde leeftijd komt is je voortbewegingsmechanisme eerder wel dan niet gebaseerd op voortdurende pijnprikkels waardoor je je strompelende gang steeds weer probeert om te zetten in een ferme gang opdat niemand zal beseffen hoe oud je je soms gevoelt.

Dit is een humor die vooral jongeren schijnen te appreciëren. De ouderen voelen kennelijk opeens weer even de pijn.

Maar achter al die uiterlijkheden, ligt daar nog steeds niet die diepe behoefte aan vrede? En je hebt die vrede. Heus. Denk niet dat je in jezelf verdeeld bent en roep niet met de bard uit: een oorlog voert men in mijn hart, mijn ziel wordt steeds vertreden tot ik zelve moegestreden het barre noodlot niet meer tart.

Nu ja, de man wist niet beter. Die hele oorlog kwam uit hemzelf voort. En dat zijn ziel steeds weer vertreden werd volgens hem kwam eenvoudig voort uit het feit dat hij altijd weer meer van de buitenwereld verwachtte dan hijzelf op kon brengen. En dat hij moe werd kan ik ook al heel goed volgen: wanneer een ander een paar uur op je inpraat wordt die tenminste nog moet. Maar tegen jezelf kun je het zonder moeite 24 uur per dag volhouden. Dat is erger en vermoeiender.

Maar wanneer die man nu eens eerlijk was geweest, wat had hij dan gezegd? In mij is een honger naar vrede. Ik wil die strijd niet meer zien. Mijn wezen heeft genoeg geleden onder wat ik zelve ben. Nu wil ik eerst mijn schepper zien, de kracht die alle vrede geeft, die kracht die in het hele al, ook in mijn eigen wezen leeft.

Mooier en vooral juister. En zeg nu niet "dat heb ik niet". Er zijn mensen die hun portemonnaie kwijt zijn, hun bril, breinaalden of weet ik wat. Die lopen dan voortdurend te sakkeren tenzij zij zeer gelovig zijn. Dan proberen zij iemand in de geest te vinden die dit even voor hen opzoekt. Dan wordt het zo iets al : vriend athur, wees zo goed en breng mij even mijn portemonnaie. En athur terug: Die heb je laten vallen. Toen zat je op de .... nee.

Zonder gekheid, Ben je die dingen dan werkelijk kwijt? of heb je eenvoudig vergeten waar je ze gelaten hebt? Net als met die vrede in jezelf? De mensen zeggen vaak dat zij hun innerlijke vrede kwijt zijn. Maar in feite zijn zij zo druk bezig met andere dingen dat zij eenvoudigweg vergeten hebben waar zij die vrede hebben gelaten.

Er zijn mensen die roepen: de kracht. Oh, als ik die kracht maar had ... Nu ja, die doen denken aan den vrek, Een vrek is iemand die vijf ton aan zuiver goud in zijn brandkast heeft en dan jammert: wanneer ik nu maar een paar stuivers had om even op te kunnen bellen. Maar zo zijn jullie vaak ook. Neem mij niet kwalijk. Ik wil niemand belachelijk maken. Trouwens, dat doen de meesten zelf wel.

Ik wil alleen maar zeggen: Jullie hebben veel meer dan jullie denken, diep in jullie bestaan veel meer mogelijkheden, zijn veel meer middelen aanwezig dan jullie ooit beseffen.

In jullie leeft een licht, leeft een kracht. Wat je voortgebracht hebt wat jou voortbracht, alles leeft in je, bestaat in je, werkt door je. En dat is ook altijd weer terug te vinden in jezelf wanneer je maar een ogenblik kunt vergeten hoe druk je bezig moet zijn met al die dingen die je in feite niet interesseren en die je ook zelf nooit bent of zult zijn.

Leer de kracht kennen die in je is, leef de vrede die in je is. En probeer dan die vrede die in je bestaat ook eens naar buiten te brengen. Val de wereld niet aan. Probeer geen aparte taal te vinden om die wereld eens lekker uit te foeteren en met haar fouten te konfronteren, zo iets als:

Het sociaal onbenul van onze bestuurderen heeft gevoerd tot het welvuldig gelul waarmede zij uiteindelijk onze centen verkwisten terwijl zij hun eigen onkosten rekeningen opvoeren.

Op zich is het mooi gevonden door de progressieve groep, die dit zo heeft neergeschreven in haar blad. Vandaar dit citaat. Maar ik vraag mij af: waar heb je dat voor nodig? Probeer gewoon eens de wereld te begrijpen. Wanneer je iets of iemand niet begrijpt, vraag hen het je duidelijk uit te leggen. Krijg je een dreun voor je kop? Best. Die eerste dreun kun je wel verwerken, wanneer je maar zorgt dat jij bij de tweede dreun zelf heel goed raak slaat.

Ik beveel u dus zeker niet aan zonder meer en altijd maar een ieder over u heen te laten lopen. Maar je hebt vrede in jezelf. Het kan zinvol zijn te begrijpen waarom die vrede voor een ander of elders niet kan bestaan.

Zeg: ik heb licht in mijzelf en kan dit terug vinden in mijn wereld. Juist daarom is het voor mij zo belangrijk te begrijpen waarom een ander alleen maar duisternis ziet.

Ik vindt het soms zo zielig. Je hoort mensen die bezig zijn uitgebreid te spreken over "de moeilijke economische positie". Men zou ik een eenvoudige oplossing willen aanbevelen: een economische positiejurk.

Kortom : pas je aan aan de mogelijkheden en omstandigheden. Maar neen. Niets doen en wel doorzeuren over hoe het moet en wat wanneer ik werkeloos wordt enz. Want dat is erg voor een ieder behalve natuurlijk voor degenen die er over beslissen. Die krijgen wanneer zij eenmaal gaan nog wel een gouden handdruk. En als het politici zijn gaan zij daarna tegen een hoger inkomen voor het bedrijfsleven werken.

Waarom blijven de mensen vooral daarover bezig? Met iets minder kun je ook wel uitkomen wanneer het moet en wanneer je werkeloos bent zijn er zoveel mensen die je zoudt kunnen helpen in die vrije tijd. En dan zelfs zo dat men er zelfs op sociale zaken geen bezwaar tegen kan maken.

Houdt er rekening mee, dat sociale zaken het natuurlijk a-sociaal vindt wanneer u zonder loon te veel voor anderen doet. Dan bent u immers sociaal actief en daarvoor dient u een salaris te krijgen. Maar met kleine dingen moogt u rustig anderen even helpen. Zoals u ook in uw vrije tijd rustig moogt proberen eens iets uit te vinden. Er zijn mogelijkheden genoeg.

En die sombere economische toestand? Kom nou. Daar kom je toch weer over heen? Goed, men heeft te veel gehad en moet het nu even wat minder doen. Maar als je met vacantie bent geweest naar de Costa brava geef je ook wel eens te veel uit en al roep je geen bravo wanneer je dan weken achtereen voornamelijk jam op je brood krijgt, je weet waar het door komt. Goed. En? Je gaat eenvoudig verder en de kans is groot dat je over enkele maanden alweer plannen aan het maken bent, deze maal voor een reis die iets verder zal gaan, naar Algiers of Griekenland. En daarvoor ben je dan bereid het voorlig nog even zuinig aan te doen.

Waarmede ik maar wil zeggen, dat ook de economische crisis van voortijgaande aard is. Dat duurt misschien nog 10 jaren. Veel in een mensen leven misschien, maar aan de andere kant kun je in die 10 jaren oveelzieren, zoveel doen, zoveel met anderen samen leren doen dat je innerlijk nog lichter, sterker, vreugdiger en vrediger wordt.

Moet je je dan om enkele voorbijgaande uiterlijke omstandigheden inkapselen in gal? Heeft het zin om met gefrustreerd verlangen, met uitgebraakt ongenoegen vol behangen rond te stampen, door de wereld heen te kruisen, toe roepen: Jullie, jullie zijn schuld.

Ik ben niet vrij, ik kan niet meer mij zelve zijn. Ik ben een bonk vol bitterheid, een ketel vol venijn, doordrenkt van ontevredenheid, omgeven slechts door pijn.

Mijn antwoord zou zijn: Wat beklag je je over het bederf dat jij jezelf aangedaan? Je kunt niet eens jezelf verstaan. Wat oordeel jij dar over het bestaan, jij akeling stuk venijn?

(De Schoolmeester?) Ik ben nooit schoolmeester geweest en heb een dergelijke reputatie niet opgedaan en mij ook niet verdienstelijk gemaakt door te vertellen dat een koe een hol vat is met vier spenen waaraan je trekken kunt, alleen met je vingers en niet mer je tenen. Wat een vrije parafrase is op de werkwijze van de man die wist dat de leeuw iemand is die bang is voor niemand.

Ik ben dus werkelijk geen schoolmeester. Maar ik probeer gewoon dingen duidelijk te zeggen die diep in je hart je zelf ook moet weten. Het kan nooit zo erg worden dat je er de kracht niet meer voor hebt en zelfs in de diepste onvrede rond je kun je nog steeds vrede in jezelf vinden.

Heus, je bent niet varworpen en hulpeloos. Diep in je zelf heb je dit rijk van vrede. Wat dan meteen de esoterie is in het kader van dit betoog.

Maar daarom is het nog niet onwichtig. Je hebt diep in jezelf dat rijk van licht en vrede. Wanneer je dit nu maar niet wegnetselt

met woorden, misverstanden, onbegrip en zelfbeklag, kun je heel wat hebben en kun je vooral ook heel wat doen.

Mensen zijn altijd weer voornamelijk bezig met uiterlijkheden die er in feite veel minder opaan komen dan men wenst te denken. Het is heus niet zo erg het eens iets minder te doen en het is heus ook geen ramp, laat staan van kosmische aard, wanneer wij eens ergens geen gelijk krijgen. Het is heus ook niet zo erg wanneer wij eens een buitenbeentje worden geheten. Wanneer wij maar kunnen blijven leven uit die kracht en dat licht in onszelf en dit in de eerste plaats naar buiten kunnen brengen.

Een vriend van mij heeft eens opgemerkt: in de moderne tijd schijnt het sociale geweten vervangen te zijn door een gironummer en een stortingskaart. Het lijkt er op dat hij daarmee niet altijd en geheel ongelijk heeft. Hij merkte een andere maal op: de zonde van deze tijd is het betrapt worden. - Net of dat iets nieuws is. Als ik mij goed herinner gold dit vroeger ook al.

Mooi wanneer men dit alles zo spits zegt. Maar waar blijf je met de kern? Geloven jullie in een God? Of in een kracht, een oerkracht, iets waarin je bestaat, iets waardoor die wereld en ruimte rond je in stand wordt gehouden?

Hoe kun je bestaan, dit geloven en niet aannemen dat al wat er buiten je werkt ook in jou evenzeer bestaat? Waarom zoek je het altijd alleen buiten jezelf? Waarom wil je de tekens lezen aan de hemel wanneer diep in je hart je ik steeds duidelijker je kan schrijven wat je bent en wat je moet doen?

Waarom moet je vooral ergens een gezag hebben om een geweten voor je te creëren wanneer je diep in jezelf heus wel weet wat voor jou juist is en niet? Waarom moet je zo nodig aan de buitenkant verzorgd worden van de wieg tot het graf - wanneer het even kan op een menselijke en niet geheel ambtelijke wijze - wanneer je in jezelf de kracht bezit om door te gaan wat er ook gebeurt?

Natuurlijk, het is lastig wanneer je met twee gebroken benen hard wilt gaan lopen. Maar wanneer het werkelijk nodig is kun je altijd nog kruipen en zo toch je doel uiteindelijk bereiken.

Wees niet zo bang, doe niet zo benauwd. Voor wereld en dood, voor allehande dingen. Grijp diep in jezelf. Daar is je God, je leven, je kracht en je werkelijkheid. Voor je door de wereld gaat zoeken naar het onbestaanbare zou het beter zijn eerst eens in jezelf te proberen iets van die waarden te vinden.

Het is geen kunst uit te vinden wat een ander verkeerd doet. Dat is meestal duidelijk genoeg. Neem Joop. Deze profeet van de sociale rechtvaardigheid die onrecht wil begaan aan verworven rechten om in de toekomst sociaal rechtvaardiger te kunnen worden. Mijn God, waar gaan wij heen?

Geen kunst aan, zulke dingen te zeggen en uit te vinden. Te beproeven waar je zelf faalt; en in je zelf vrede te vinden, dat is moeilijk. Immer niet te veel over Joop, dries, henk, Jan en al die anderen. probeer eens eerst eens met je naar binnen te gooien en uit eigen brood wat kracht te putten.

Vraag je eens af, waarom je steeds weer innerlijk zo duister meent te zijn, vraag je af waarom je God vooral een bepaalde vorm wilt geven, waarom je je steeds weer wanhopig bindt aan formules die ledig zijn, ook al hebben anderen in het verleden geprobeerd die de mensheid op te drukken. Dit zonder dat zij ooit werkelijk iets hebben uitgehaald. Zoek in jezelf, vindt licht, kracht in jezelf. Probeer het eens een keer.

Baat het niet dan schaad het niet. Je kunt het dus op zijn minst eens een keer proberen.

Niet je zonder meer overgeven aan de warte wereld om je heen, aan de wolken van ondergang die naderbij schijnen te drijven compleet met mx-raketen. Alsof een mens er werkelijk een mx-raket voor nodig heeft om naar de hel te gaan. Neem mij niet kwalijk.

Het geheim ligt in jezelf. In jezelf heb je de eeuwigheid, in jezelf heb je het licht, de vrede. Vindt die en je kunt, zelfs op aarde reeds, zeer veel doeneen vooral leven zonder jezelf te verscheuren alsof je een in een klem gevangen wolf bent die zijn eigen poot doorknaagt.

Kijk liever naar het licht dater toch ook is. probeer lichter te leven. En is het leven voor u dan geen spelen en dansen, dan kun je tenminste zo nu en dan nog zelf een dansliedje fluiten, je uitrekken. En in elk leven komt wel een ogenblik vol zon. Let daar op. Bouw een positieve wereld vanuit jezelf.

En zou er dan toch nog een raket inslaan, zou de boel toch nog de lucht in vliegen, maak je geen zorg. Wanneer je licht in jezelf hebt gevonden kun je alleen maar wakker worden in een werkelijk lichtende wereld. Dan zul je zijn en doen wat je wilt, omdat je gedachten de eerste worden van je wereld.

Maar wanneer je het leven verlaat met de bitterheid van een die alleen maar veroordeelt, bezig met het miskend zijn en dergelijke dingen komt er voor jou een wereld waarin je ziel bijna sterft daaraan omdat het is als vretend gangreen, een voortdurende ontbinding. Dan meen je te leven in een hellewereld. Een wereld zo koud, bitter, somber en stinkend vuil dat de ergste verontreiniging van Rijnmond je op dat ogenblik een zonnige luchtige, frisse bries zou lijken.

Denk daar maar eens over na. Esoterie is meer dan mooie woorden. Met woorden hebben zij een muur gebouwd tot niemand meer kan zien wat er aan de andere kant ligt. Daarom is men zo bevreesd: achter deze muur vermoedt men het ongetemde beest. De mensheid heeft een muur gebouwd van woorden en verwijten, een muur die alles somber maakt een muur die keten wordt in naam van vrijheid maar nimmer ketens slaakt. Een muur die uit illusies waarom de mensheid rouwt het graf voor alle menselijkheid en menselijk leven bouwt.

Maar slecht die muren van woorden, laat alle bitterheid gaan en open ligt het lichte land. Je ziet de zon weet gaan langs de hemel en tekenen een vurige boog die zegt: het hele bestaan is erkennen, ervaren en steeds maar weer in het lichtende verder gaan.

Zoek in jezelf, vindt in je de kracht vindt in je datgeen wat je voort heeft gebracht, zoek in je de vrede die steeds met je leeft, die altijd weer je kracht en inhoud geeft in elk bestaan, in elke sfeer. wordt zo jezelf, meer en meer, tot je één bent met het licht en met de zon ook langs de hemel reist terwijl diep in je als kompas de ziel op eeuwigheden en op het eind der tijden wijst.

Wees vrij, o mens, en durf te treden door werelden vol bitterheid omdat diep in je dat kompas ligt dat je altijd voortgeleid. Wees jezelf, gebruik je krachten, maar bovenal je vredig licht. Want mens te zijn juist in dit lichte is een menselijke plicht, een geestelijke noodzaak, is de zin van alle leven. Het is de voortgang van het bestaan. Kunnen wij in vrede leven dan zullen de illusies sneven. En in het sterven van de waan zullen wij voor't eerst ervaren de grootsheid van de werk lijkheid waaein een kracht ons toont de wegen, maar nooit ons dwingende geleid.

Dat is het diepste van mijn geloven en denken. Goeden avond.

(licht bekort)

d.d. 12 gfebruari 1982

-o-o-o-o-